

mijmering

stoel

Vanochtend vroeg overleed Stoel. Stoel (afgeleid van haar achternaam) was meer dan zeventig jaar de beste vriendin van mijn moeder. Ze troffen elkaar op de middelbare school en deelden als meiden, echtgenotes, moeders, oma's en uiteindelijk als weduwen al die jaren lief en leed. Er waren in onze familie weinig belangrijke gebeurtenissen waar Stoel niet bij aanwezig was. Bewijzen te over. Foto's hoefden niet voor Stoel maar ze staat er wel steeds op; wijntje in de ene, sigaretje (toen nog) in de andere hand.

Ik wilde niet dat Stoel zou gaan. Ik had daar natuurlijk weinig in te willen en Stoel zat er zelf nog het minste mee, maar ik wilde het vooral niet voor mijn moeder, haar tijdperk loopt steeds schrijnender ten einde. Altijd was er Stoel, als een vaste waarde in haar leven. Van de vele mensen die mijn moeder van vroeger kent was Stoel als een van de laatsten over. Maar Stoel hield vol, tegen de verdrukking in, want ziekte – waarvoor ze, eigenwijs als ze was, niet behandeld wilde worden - tastte haar lichaam langzaam maar zeker aan. Het laatste jaar was het in fysieke zin eenrichtingsverkeer. Hoe vaak mijn moeder niet zei: ik ben vanmiddag bij Stoel geweest! 'Hoe was het met haar? Goed, 't viel niet tegen, ze kan niet veel maar we hebben gezellig zitten praten'. Stoel een borrel en mijn moeder een glas wijn, eensgezind van hart en geest.

Stoel was altijd zichzelf, ik mocht haar graag. Heldendaden? Nee, die pasten niet bij Stoel, haar grootste wapenfeit was dat ze er was. Samen door het leven trekkend werden mijn moeder en Stoel deel van elkaar. 'Typisch Stoel, typisch Riet', zeiden ze liefdevol. Toen mijn moeder in februari zesentachtig werd stuurde Stoel, in de wetenschap dat ze het niet lang meer zou maken, een grote bos bloemen en een kaart met de woorden 'Lieve Riet, ik dank je voor een levenslange vriendschap'. Ik schoot vol toen ik het las en ik schiet er nog van vol. Zo gewoon en toch zo heel bijzonder.